

Salonky

Sbohem, legendo!

POJĎTE S NÁMI NA HOKEJ

ROZPIS ZÁPASŮ

ÚNOR/BŘEZEN 2020

DATUM	ČAS	DOMÁCÍ	HOSTÉ
2. 2. 2020	15:00	Mountfield HK	HC Dynamo Pardubice
4. 2. 2020	18:45	Mountfield HK	Frölunda Indians (CHL)
21. 2. 2020	18:00	Mountfield HK	HC Verva Litvínov
1. 3. 2020	16:00	Mountfield HK	HC Olomouc
6. 3. 2020	18:00	Mountfield HK	HC Vítkovice Ridera

Termíny zápasů se mohou změnit, aktuální rozpis naleznete na www.mountfieldhk.cz

@MountfieldHK
#MountfieldHK

OBSAH

Editorial

Bourat či nebourat?

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Historik architektury Zdeněk Lukeš upozorňuje, že bourání kvalitních staveb je velkým problémem. Budovy, které by měly zůstat a dělaty by svému majiteli čest, bývají nahrazovány kapacitnějšími objekty. „To je podle mě zásadní chyba,“ tvrdí. Také legendární hradecký hotel Černigov, který je některými architekty považován za to nejlepší, co v poválečné době v architektuře města vzniklo, pravděpodobně půjde k zemi. Není to sice památka, ale svou hodnotu tato stavba přece jenom má. V současné době je faktem, že v celé zemi je trendem odstraňovat z veřejného prostoru nejen stavby, ale i umělecké objekty s poukazem na to, že vznikly v době minulého režimu. To je však krátkozraké laické hledisko, protože mnohé z nich mají svou nepochybnitelnou hodnotu. Hotelu Černigov ale zvoní hrana. Majitel má jiné plány, pětáctýřicetiletou budovu hodlá zbourat a na Riegrově náměstí vystavět rozlehlý multifunkční komplex. Tož tak! ■

ANTONÍN SPÁČIL / str. 6 ▶ 9

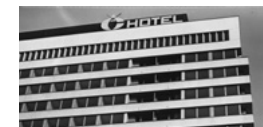
JIŘÍ ZÍDKA

str. 10 ▶ 12

MLÝN MALŠOVICE

str. 26 ▶ 27

HISTORIE HOTELU

str. 14 ▶ 17

JARMILA CHUDOBOVÁ

str. 28 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s.r.o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyhk.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, tel.: 733 353 695, monika@tn-media.cz, Grafika: Michal Kriegler, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Euro-Agency s.r.o., Jílovská 1167/71a, 142 00 Praha 4 - Braník, Sazba: TN Média s.r.o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

NOVÝ MAGAZÍN VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT

PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová | e-mail.: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Hledáme Kolegu

Společnost TN Media v Hradci Králové rozšiřuje úspěšný tým Východočeské televize V1 a magazínu Salonky.

Obchodní manažer specialista

Co u nás budete dělat?

- Aktivně prodávat reklamní prostor a vyhledávat nové potencionální klienty v H.K. regionu.
- Pečovat a obchodně rozvíjet stávající klienty na svěřeném portfoliu produktů.

Co Vám můžeme nabídnout?

- Atraktivní zázemí silné mediální skupiny.
- Motivační finanční odměny.
- Využívání služebního vozu.
- Profesionální zaškolení.
- Příjemné pracovní prostředí.

Oslovila Vás naše nabídka?

- Životopis a motivační dopis zasílejte na monika@tn-media.cz

Těšíme se na Vás

Co říkáte na bourání hotelu Černigov?

Šárka Hulíková, úřednice

„Pokud by v místě, kde teď stojí hotel, vznikl veřejný prostor jako třeba park, pak jsem klidně i pro zbourání. Osobní zkušenost mám s Černigovem jen z několika školících akcí, kdy si vybavuji mizerný oběd i interiér budovy.“

Pavel Veverka, organizační pracovník

„Hotel Černigov si pamatuji od dětství. Ve své době to byla do určité míry dominanta města, která hostila například zasedání prezidentů V4. Ve své době plnil hotel svoji funkci, ale ve 21. století již neodpovídá standardům doby. Proto se těším na nový moderní hotel.“

Jitka, akademický pracovník, Katedra matematiky UHK

„Na demolici nemám vyhraněný názor. Zároveň nemám dojem, že by Černigov byla stavba hodná zachování, ale nedokážu posoudit, zda je výhodnější rekonstrukce nebo demolice. Jako malá jsem tam chodila do restaurace, což byla v té době vždycky slavnostní událost.“

Robin Šeba, producent a DJ

„Hotel je v některých ohledech již zastaralý. Očekával bych ale nějaké doplňkové služby. Řekl bych, že ty, které jsou vypsané na „pamětní nástěnky“, přestaly fungovat po roce 1990. Nevím, jak je na tom samotná stavba, ale určitě by si zasloužila omladit.“

INZERCE

ŠKODA KAMIQ

Limitovaná edice od Gábiny Koukalové

Gabi

ZDARMA

- ✓ Střešní nosič
- ✓ Nosič lyží
- ✓ Sada zimních kompletů
- ✓ Plná nádrž

PORSCHE
HRADEC KRÁLOVÉ
porsche-hk.cz

Naším cílem je vytvořit živou část města

HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV CPI GROUP

Je to už několik let, kdy se společnost CPI Group, která se zabývá developmentem, investicemi a správou nemovitostí, stala majitelem královéhradecké dominanty – hotelu Černigov na Riegrově náměstí. Nejdříve zvažovala rekonstrukci objektu, později se přiklonila k jeho zbourání a novostavbě nového multifunkčního komplexu, který by měl vzniknout v nejbližších letech. To narazilo na odpor, nicméně ke zbourání Černigova zřejmě nakonec dojde. „Momentálně připravujeme projektovou dokumentaci pro stavební povolení“, řekl Salonkám Antonín Spáčil, vedoucí oddělení developmentu kancelářů a hotelů ze společnosti CPI Group.

Kdy poprvé začala vaše společnost uvažovat o tom, že by v Hradci Králové postavila multifunkční komplex zahrnující kancelářský objekt, kongresové centrum a hotel s názvem Clarion?

Na konci roku 2013 jsme začali připravovat rekonstrukci hotelu Černigov. Hledali jsme způsoby a varianty, jak ho rozšířit nebo přestavět tak, aby došlo k jeho stoprocentnímu využití a bylo možné zajistit jeho další fungování ve standardech a požadavcích dnešní doby. Současné pokoje

jsou malé s chybnými dispozicemi a nedostatečnou konstrukční výškou, celková kapacita hotelu je však naopak předimenzovaná. Jediné řešení, které připadalo v úvahu, bylo hotel rozšířit do stran mimo obrys budovy – to ale neřešilo zásadní problém týkající se zcela nedostatečné konstrukční výšky jednotlivých pater. Tu jakoukoliv přestavbou nelze změnit. Věděli jsme, že je v regionu poptávka i po kancelářských prostorách. Vznikla proto myšlenka současný hotel nahradit kom-

plexem, který by zachoval původní využití, ale zároveň jej i rozšířil o další funkce. Poté, co jsme tuto myšlenku probrali se zástupci města, jsme v roce 2014 vyhlásili architektonickou soutěž.

Jak tehdy reagovalo vedení města? Bylo vašemu zámeru nakloněno?

Ano, vedení města bylo jasné, že je potřeba s Černigovem něco udělat. Výběrová komise pro architektonickou soutěž se dokonce z velké části skládala právě ze zástupců města. Součástí komise byl kromě městského architekta také primátor a další představitelé města.

Jaké překážky jste překonali a co všechno bylo potřeba udělat, abyste svůj záměr mohli začít naplňovat?

Museli jsme samozřejmě projekt do detailu zpracovat a připravit, a to včetně plánů na demolici. V průběhu tohoto procesu jsme dostali řadu podnětů, projekt jsme několikrát upravovali.

Nový komplex by měl tedy nahradit už legendární hotel Černigov. Neuvažovali jste o zachování této stavby, která je pro mnohé Hradečáky srdeční záležitostí, její rekonstrukci a případném rozšíření?

Jak už jsem říkal, o zachování hotelu jsme samozřejmě uvažovali, ale bohužel jsme nenašli vhodnou cestu. Kromě výškových norem zároveň nebylo možné hotel zrekonstruovat a splnit při tom funkční a bezpečnostní parametry.

Když jste přišli s myšlenkou odstranit hotel, narazilo to na nesouhlasné názory některých architektů. Argumentovali například tím, že nynější stavba je jedna z nejlepších v Hradci a její demolice by byla odstraněna i jedna fáze architektury ve městě. Jak vnímáte tento názor?

Názor těch, kteří s námi nesouhlasí, samozřejmě respektujeme. Je ale potřeba říci, že spousta lidí je naopak pro zbourání hotelu, setkáváme se i s dotazy jako: Kdy už tento objekt přestane být ostudou Hradce? To, že se nejedná o památkově chráněnou budovu a vlastně zde není nic historicky cenného, potvrdilo i ministerstvo kultury, kam směřovalo jedno z odvolání odpůrců demolice.

Dokonce zazněly hlasy, že váš návrh je z architektonického hlediska nekvalitní a nevznikne na tomto místě nic hodnotnějšího. Co si o tom myslíte?

V rámci architektonické soutěže jsme oslovili věhlasná česká a mezinárodní architektonická studia včetně například Evy Jiřičné, Jakub Cigler Architekti, Kotas & Partners nebo DAM.architekti. Oslovili jsme také pana architekta Jiřího Zídka, syna autora hotelu Černigov. Odborná porota, jejíž součástí byl i primátor a architekt města, nakonec vybrala návrh renomovaného českého studia Schindler Seko Architekti. Jsme proto přesvědčeni, že Rieger Plaza bude kvalitní architektonickou stavbou.

Byly tady také snahy zapsat Černigov mezi památky. Proč se tak podle vás nestalo?

Podle ministerstva kultury, které toto finálně po všech posudcích a odvoláních odpůrců posuzovalo, Černigov památkou zkrátka není. Na budově ani v interiérech není podle rozhodnutí ministerstva nic, co by mělo historickou hodnotu. Tento objekt byl mimo jiné i podle stanoviska ministerstva kultury „co do náročnosti architektonického a uměleckého provedení poměrně chudý a průměrný již v době svého vzniku.“

Navíc vznikla petice za jeho zachování, kterou podepsalo přes tisíc lidí. Myslíte si, že šlo jen o jakýsi sentimentální postoj?

Budu se opakovat. I když názor zastánců Černi-

gova respektujeme, dostáváme i spoustu pozitivní zpětné vazby. Mrzí nás to, ale nemůžeme vyhovět všem.

O demolici nynějšího hotelu se mluví už několik let. Proč to tak dlouho trvá?

Nechceme začít demolovat, dokud nebude mít veškeré potřebné podklady a nebude moci začít stavět nový objekt. To říkáme už od začátku a nic se na tom nezmění.

V jaké fázi jsou nynější přípravy?

Momentálně připravujeme projektovou dokumentaci pro stavební povolení.

Demoliční výměr, už nějakou dobu platí a zbourání hotelu nic nebrání. Kdy plánujete zahájení bouracích prací a jak dlouho budou trvat?

Demoliční práce budou trvat přibližně čtyři měsíce. Začneme s nimi, jakmile vyřešíme veškeré nutné podklady.

Kdy počítáte se zahájením novostavby?

Stavět začneme hned, jak dojde ke zbourání nynějšího hotelu. Přepokládáme, že výstavba nového komplexu potrvá dva roky.

V čem byl vybraný architektonický návrh nejlepší?

Návrh ateliéru Schindler Seko Architekti byl nejvíc kompaktní, navazoval na okolní zástavbu, splňoval normy a požadavky.

Jak by měl nový komplex vypadat? Mohl byste představit jeho parametry a dispozice?

Jde o multifunkční objekt. Bude zde hotel Clarion se 162 pokoji, restaurací i wellness a kongresové centrum s multifunkčním sálem pro 700 lidí. V další části budou kancelářské prostory až pro 1200 lidí. V přízemí se budou nacházet také obchody, na to je určených necelých 2000 metrů čtverečních.

Stejně jako jiná města v zemi se i Hradec Králové potýká s nedostatkem parkovacích míst. Počítáte s nimi v novém areálu, kolik jich bude vybudováno?

Parkovacích míst plánujeme dostatek, a to díky řešení s podzemním parkováním. Celkem by jich mělo být k dispozici 241.

Na kolik novostavba celého komplexu přijde?

V současné době odhadujeme stavební náklady na přibližně 1,2 miliardy korun.

Nebudete vnímat jako výraznou konkurenci nedaleký Aupark?

Vidíme to spíše jako synergický efekt. Hradec je zajímavé město, rozvíjí se a my věříme, že k tomu přispějeme. Tím, že už nepůjde pouze o hotel, ale jednáme také s majetci kancelářské části, navíc zajistíme i nové pracovní příležitosti.

Z vašeho pohledu jde nepochybně o atraktivní lokalitu. Čím by měla novostavba tento prostor ještě více obohatit?

Lokalita v centru a v blízkosti autobusového i vlakového nádraží je samozřejmě skvělá a důležitá pro dobré fungování komplexu. Naším cílem je vytvořit živou část města, která bude sloužit pro setkávání, kulturu i jako kvalitní pracovní zázemí.

Považujete to jako správný krok pro rozvoj města?

Vzhledem k tomu, že na projektu od počátku s městem spolupracujeme, věříme, že to správný krok rozhodně je.

Co byste v souvislosti s plánovanou stavbou chtěl Hradečákům vzkázat?

Rádi bychom poděkovali všem, kdo nás podporují, ale také těm, kdo nám posílají konstruktivní připomínky. ■

Dotaz: Dobrý den, koncem roku 2012 jsem si vzala úvěr od nebankovní společnosti. Až později jsem si podmínky přečetla a zjistila, že případné spory plynoucí ze smlouvy nebude řešit soud, ale rozhodce jmenovaný nějakou neznámou společností. Nepovedlo se mi úvěr splácet podle mých představ a zanedlouho byl vydaný rozhodčí nález s tím, že mám celou částku zaplatit najednou a k tomu ještě výdaje na právníka úvěrové společnosti. Nevěděla jsem, co s tím, peníze na zaplacení celého úvěru najednou jsem neměla a skončila jsem v exekuci. Chtěla bych se zeptat, zda je možné se proti tomu ještě dnes nějak bránit?

**Advokátní
poradna**

Mgr. Tomáš Bobek

Tel.: +420 778 008 968
E-mail: bobek@ak-mb.cz

Odpověď: Ačkoliv je někdy opravdu potřebné vzít si úvěr, je vždy nutné číst vše, co je součástí smlouvy nebo jejich podmínek. Snadno se pak stane, že člověk něco přehlédne, často i tzv. rozhodčí doložku. Na základě té jsou rozhodovány spory tzv. rozhodci - soukromými osobami, které rozhodují věci namísto soudu. Pro určení, kdo má být rozhodcem, existují jasná pravidla. Pokud nejsou tato pravidla dodržena, je rozhodnutí rozhodce (tzv. rozhodčí nález) neplatné. Pro smlouvy s rozhodčí doložkou platí, že v nich má být rozhodce určen přímo nebo má být uveden alespoň konkrétní (transparentní) způsob jeho určení. Za transparentní nelze považovat zejména ujednání, že rozhodce bude jmenován ze seznamu vedeného právníkou osobou (nejde-li o Rozhodčí soud při Hospodářské komoře a Agrární komoře České republiky). Jestliže bylo právě takové znění rozhodčí doložky i ve Vašem případě, je rozhodčí doložka neplatná a následně i celý rozhodčí nález. Rozhodčí doložky jsou neplatné také v případě, že jsou součástí všeobecných smluvních podmínek nebo pokud rozhodce mohla vybrat (určit) pouze úvěrová společnost. Jestliže byla na základě neplatného rozhodčího nálezu zahájena exekuce, je vedena protiprávně. Proti takové exekuci je třeba podat k exekutorovi návrh na její zastavení. Rozhodčím doložkám, rozhodčím nálezům a na jejich základě nařízeným exekucím se lze v mnohých případech úspěšně bránit, stačí se jen důkladně informovat a plně využít prostředky, které právní řád na takovou obranu nabízí.

Otce by určitě nenapadlo, že by se měl hotel zbourat

Když se před několika lety začaly stahovat mraky nad královéhradeckou dominantou – hotelem Černigov, mezi prvními odpůrci jeho demolice byl architekt Jiří Zídka, syn autora této výrazné stavby Jana Zídky. Vznikla také petice, která měla podpořit snahu o jeho zachování. Zdá se však, že nic nepomohlo a k demolici hotelu nakonec přece jenom dojde. „Černigov splňuje vysoké architektonické požadavky a měl by být chráněn,“ myslí si Jiří Zídka.

📍 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Stavbě nového komplexu Rieger Plaza s hotelem Clarion, který byl měl nahradit nynější legendární hotel Černigov naproti hlavnímu nádraží v Hradci Králové, patrně už nic nebrání. Víte, že nejste příznivcem novostavby a bojoval jste za záchranu nynějšího hotelu. Proč?

Hotel Černigov s hlavním nádražím vytváří ojedinelý volný a velký prostor, Riegrovo náměstí se mi zdá ucelené. Kdyby se tam rozvinula zeleň, která tam ještě stále chybí, prostor by to prospělo. Vzniklo by tak velkorysé náměstí, které by Hradci svědčilo. Bohužel nový návrh tuto volnou

plochu zastavuje, zbyde jen dopravní koridor před nádražím a velkorysé náměstí zanikne.

Domníváte se, že Černigov je z architektonického hlediska významnou a kvalitní stavbou? V čem především?

Objekt má nepochybnitelnou architektonickou hodnotu, jak v urbanistickém, tak i v dobovém zasazení stavby do městského prostoru. Před válkou vznikla ve městě spousta architektonicky kvalitních staveb. Potom už v tomto ohledu nevznikalo nic a Hradec se soustředil na bytovou výstavbu. Teprve v šedesátých letech se situace začala uvolňovat a doba přála projektování

kvalitnějších staveb. Moc se jich ve městě nepodařilo postavit, skoro se dá říci, že je to jedna z mála staveb, která tato měřítka splňuje. Otec byl zastáncem funkcionalistické architektury a na objektu hotelu je to vidět. Byl použit kámen, který jsme předtím neznali, vznikl v něm prostor pro výtvarná díla, instalována byla krásná osvětlení a bylo v tomto směru navázáno na prvorepublikovou tradici. Byla to naděje té doby. Původní hotel dostal název Regina, teprve s nástupem normalizace byl hotel přejmenován na Černigov podle spráteleného ukrajinského města.

Někteří lidé, většinou nepoučení laici, ale argumentují, že jde o stavbu postavenou v socialistickém realismu, která je jen pohrobkem architektury minulého režimu. Jak vnímáte tento názor?

To je samozřejmě nesmysl. Právě to, že nebyl postaven v socialistickém stylu, je na této stavbě cenné. Objekt navazuje na funkcionalistickou tradici, nikoliv na tu socialistickou, kterou otec odmítal a vůbec v ní nevyrostal. Navíc máme k dispozici názory velkého množství významných odborníků, jak architektů, tak i historiků umění, kteří tento názor odmítají a hotel vyzdvihují. Není to žádná panelová stavba, jak je občas slyšet, ale naopak je tvořena unikátní železobetonovou konstrukcí, od základu až po střechu je neobyčejně kvalitní nejen exteriérem, ale i interiérem. To, že podlehla finančním možnostem neblahé doby, je samozřejmě. Je to ale stále nadčasová stavba, která je stále plně funkční. To jsou pádné argumenty, proč by měl být hotel Černigov zachován.

Součástí hotelu byla také umělecká díla několika významných výtvarníků, jako například Huga Demartiného, Jaroslava Vožniaka nebo sochaře Ladislava Zemánka.

Jediné, co zůstalo, je Zemánkova socha před hotelem, jinak všechno nenávratně zmizelo a nikdo neví kam. Vožniak měl mezi vstupní halou a restaurací uprostřed prosklené stěny dílo vytvořené ze skleněných prvků. Demartin vytvořil plastiky a osvětlení ve vstupní hale. To všechno je bohužel pryč.

Pokud vím, měl jste snahu, aby byl hotel ministerstvem kultury zapsán mezi památky. To se však nestalo. Proč? Jaké zazněly argumenty proti tomuto kroku?

Hlavní argumenty byly ty, že památková péče nezapíše to, co nechce město nebo kraj. Město

tomu nakloněno nebylo a k tomu zápisu dalo záporné stanovisko, vůbec dodnes nechápu proč. Kraj se vyjádřil stejně a tato stanoviska šla na ministerstvo, které to na jejich základě smetlo ze stolu. Přitom odborníci i památkáři zápis mezi památky doporučili.

Vznikla také petice na záchranu hotelu. Kdy byla sepsána, jaký měla ohlas, kolik ji tehdy podepsalo lidí? Nejsem úplně příznivcem petic, ale v tomto případě to bylo důležité, aby se zmobilizovala veřejnost. Petici jsme dávali na město 16. prosince roku 2014. Fyzicky ji podepsalo 623 lidí, přes internet dalších více než 1000.

Nemohla být vaše snaha o zachování hotelu vnímána tak, že jeho autorem je váš otec, architekt Jan Zídka? Nesetkal jste se někdy s tímto názorem? Ano setkal, u minulého primátora města. U veřejnosti ne.

Navrhoval jste rovněž jeho rekonstrukci. Jak měla podle vás vypadat?

Vytvořili jsme ideovou studii a navrhli, aby se přistavěl kongresový sál, který by novému majiteli vyhovoval, a z nynějšího sálu by bylo předsálí. Kromě toho by se vybudovalo podzemní parkoviště, a navíc by se mezi nynějšími pokoji vybouraly dělicí příčky a ze dvou pokojů by byl jeden větší. Musely by se pochopitelně udělat nové instalace a plášť hotelu by se musel očistit. Kromě toho by bylo celé náměstí v zeleni. Studii jsme poskytli společnosti CPI, ale nebyla akceptovaná.

Nebyla by rekonstrukce nákladnější než demolice a výstavba nového komplexu?

Určitě by byla méně nákladná než demolice hotelu a výstavba nového komplexu. Hotel je určitě rekonstruovatelný a není tedy potřeba ho bourat.

Nechal jste se slyšet, že není ani tak důležitá estetika stavby. Jako příklad jste dal Eiffelovu věž v Paříži, která se lidem původně také nelíbila. Naopak dáváte přednost tomu, aby se stavba zapsala do kontinuity architektury ve městě. Trváte stále na tomto pohledu? Je tedy Černigov také tímto příkladem?

Samozřejmě, že je. Někdejší francouzský prezident François Mitterrand si dal cíl, že nechá v Paříži postavit deset nových staveb, a to se skutečně stalo. Proti všem těmto stavbám byl obrovský odpor a dnes jsou všechny chráněné. Také Černi-

gov, který splňuje vysoké architektonické požadavky, by měl být chráněn.

Co je podle vás pravým důvodem bourání hotelu Černigov?

Vidina peněz. Je to kšeft.

Byl vydán demoliční výměr a tomuto záměru patrně už nic nestojí v cestě. Jaké z toho máte pocity?

Nemohl jsme tomu uvěřit. Dlouho jsem věřil, že se záměr zbourat hotel Černigov podaří zlomit. Několik let se nic nedělo, takže jsem doufal, že to hotel přečká. Bohužel se tak asi nestane.

Jak by tuto situaci vnímal váš otec?

Bylo to jeho nejzásadnější a nevýznamnější dílo. Vůbec si nedokáží představit, jak by na jeho odstranění reagoval. Tenkrát by ho určitě nenapadlo, že by se tato stavba měla zbourat. Zcela jistě si myslel, že staví objekt, který tady bude třeba sto padesát, dvě stě let. A hotel se má bourat po pětadvaceti letech.

Na jeho místě má vzniknout velký obchodně administrativní komplex s hotelem. Viděl jste návrhy této novostavby? Jak je jako architekt hodnotíte?

Vizualizace jsem viděl. Můj názor je, že to tam prostorově nepatří. Takových staveb je ve světě hodně. Podle mě je novostavba dost tuctová, na

proti tomu je Černigov se svými architektonickými prvky stavbou ojedinělou.

Myslíte si, že bude novostavba pro Hradec v něčem přínosná nebo to v každém ohledu považujete za megalomanskou zbytečnost?

Jestli to bude mít pro město nějaký přínos, to nedokážu posoudit. Z mého pohledu se zruší náměstí, které bude zastavěno poněkud megalomanskou stavbou.

Dnes je trendem, že se veřejný prostor zbavuje mnohdy kvalitních objektů a soch, a to jenom proto, že jsou spojené s dobou komunistické ideologie? Není to škoda?

Bohužel je to pravda, bourá se kdeco a dělají to hloupí lidé. Při tom je v tomto směru na místě velká obezřetnost. Tyto kroky by se měly vyhodnotit až po nějaké době, a ne bezhlavě zbourat vše, co se momentálně nehodí. Jsou objekty a stavby, které mají svou estetiku, a lidi to v tu dobu nechápou. To ale ještě není důvod k bourání.

Do jaké míry vám bude hotel Černigov v Hradci Králové chybět?

Mám video, kdy se hotel Černigov stavěl. Až se bude bourat, půjdu si to natočit. Mám obavu, aby na tom místě dlouhodobě nebyla oplocená díra, kde nebude nic. ■

Petici podepsali architekti, a více než 1000 občanů

✎ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO ONDŘEJ LITTERA

O bourání legendárního hotelu Černigov v Hradci Králové se hovoří už řadu let. Vzhledem k tomu, že mnozí obyvatelé města mají k této dominantě v blízkosti hlavního nádraží až sentimentální vztah a tuto stavbu mají neodmyslitelně spjatou s hradeckým veřejným prostorem, vznikla už v roce 2014 Petice za zachování hotelu Černigov, jedné z dominant Hradce Králové.

Tu podle našich informací kromě některých architektů a teoretiků architektury podepsalo více než 1000 hradeckých obyvatel, aby dali tehdy jasně najevo, co si o demolici myslí a vyjádřili tak svůj názor. Salonky nyní v této souvislosti svým čtenářům pro oživení paměti předkládají znění této petice.

V současné době požádal majitel hotelu Černigov o jeho demolici a na jeho místě plánuje postavit rozsáhlé administrativní centrum s hotelem a kongresovým sálem. Tvrzení majitele hotelu, že objekt nelze přestavět na hotel splňující dnešní požadavky není ničím podložen. Velkorysý prostor upraveného Riegrova náměstí by rozhodně byla škoda zastavět novými objekty a výrazně ho tak zmenšit.

Hotel Černigov, jehož autorem je významný hradecký architekt Jan Zídka, je v rámci městského organismu význačným architektonickým počinem, který svojí výraznou čistotou navázal na architektonickou tradici Hradce Králové z předválečných let. Jeho umístění v přednádražním prostoru má významnou polohu v rámci městského centra a tvoří výraznou dominantu města.

Hotel je řešen jako solitérní objekt členěný na horizontální podnož s převážně společenskými funkcemi a vertikální hotelovou část. Jedná se o příklad možnosti výstavby v těžkých letech socialismu (hotel byl realizován v letech 1967 - 1975), který dal naději na vznik dobré architektury nejen architektům, ale všem lidem, kteří obdivovali bílou fasádu obloženou jugoslávským vápencem či do noci svítící oranžovou linku oken kavárny ve 14. podlaží. V interiéru se uplatnila díla několika významných výtvarníků, jako byli Hugo Demartini, Jaroslav Vožniak nebo sochař Ladislav Zemánek. Hotel Černigov je uznávanou stavbou publikovanou v odborné literatuře.

Nesouhlasím s demolicí hotelu Černigov, považuji ho za kvalitní architekturu, která je unikátním dokladem své doby, a navíc nedílnou součástí veřejného prostoru města Hradec Králové.

Petiční výbor, který tento text připravil, byl složen z architektů Lenky Zídkové, Karla Rulíka a Františka Křeliny. Mezi odborníky, kteří podporovali zachování hotelu Černigov byli Lukáš Beran, Jindřich Vybíral, Petr Vorlík, Zuzana Šáfková-Hýblová, Rostislav Švácha, Milan Rejchl, Michaela Jehlíková Janečková, Petr Klíma, Ladislav Zikmund Lender, Josef Pleskot, Radomíra Sedláková, Miroslav Petráň a další.

Tehdy zveřejněnou petici bylo možné komentovat a názorům nebylo nijak bráněno. „Kvalitní architektonický počín velice správně začleněný v urbanistické struktuře, dominantná dopravního uzlu významného města. Nechápu, jak se může uvažovat s jeho likvidací, co je za tím?“ ptal se například architekt Jiří Šolar. Další komentující naopak označil Černigov za betonovou škatuli, která se tam nehodí. „Maximálně stavba do pěti pater, aby se sladila s okolními domy,“ myslí si pisatel.

Nutno dodat, že petice nakonec nebyla akceptována. Je rok 2020, tedy necelých šest roků od jejího vzniku, a všechno nasvědčuje tomu, že jde už o labutí píseň této výrazné stavby. ■

Výjimečnost stavby umocňuje unikátní konstrukce budovy

Nespornou dominantou města Hradec Králové je hotel Černigov, který se tyčí na Riegrově náměstí naproti hlavnímu nádraží. Stavba podle projektu významného hradeckého architekta Jana Zídka a statického řešení Františka Čížka byla zahájena v roce 1968 ještě pod názvem Regina. Teprve krátce před slavnostním otevřením, 8. prosince 1975, byl v souladu s komunistickou normalizací, a jak bylo tehdy zvykem, přejmenován na Černigov podle družebního ukrajinského města. Tehdejší mocipánům vůbec nevadilo, že už byl vybaven veškerým inventářem hotelu označeným logem Regina, který kromě jiného obsahoval i královskou korunku.

••• HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV ATELIÉR ZÍDKA

„Otec byl ještě naočkovan prvorepublikovým kumštem, což se odrazilo v návrhu budovy hotelu,“ řekl syn autora, zdejší architekt Jiří Zídka. Pětapadesát metrů vysoký hotel byl řešen jako solitérní objekt členěný na horizontální podnož

s převážně společenskými funkcemi a vertikální hotelovou částí. Monolitická železobetonová budova má čtrnáct nadzemních a jedno podzemní podlaží. V té době v něm bylo 231 pokojů a 583 lůžek. Stavba hotelu, kterou prováděly královéhradecké Pozemní stavby, si vyžádala náklady ve výši 77 milionů korun.

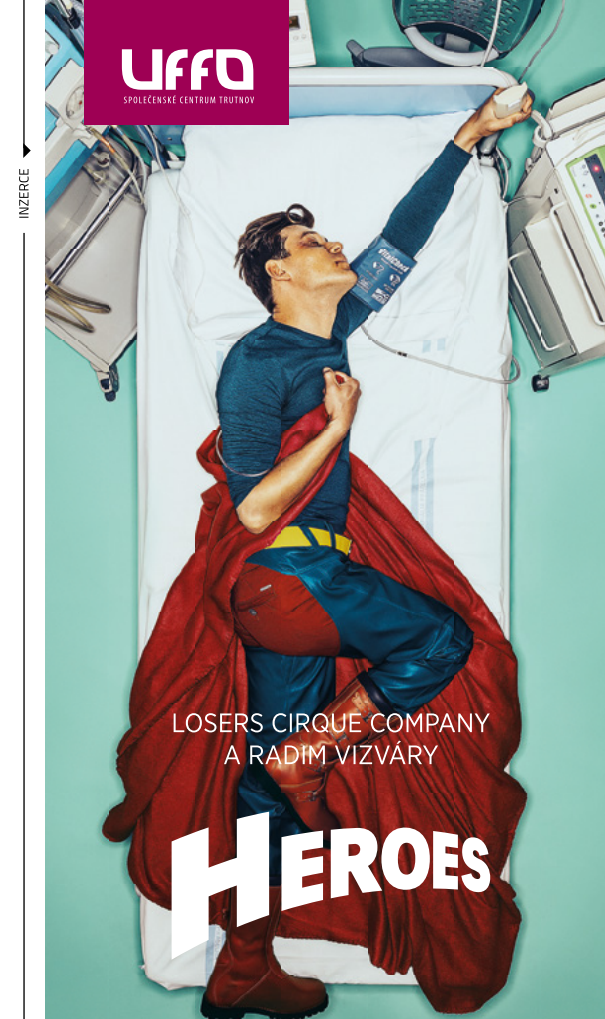
„Po dokončení dala stavba naději a optimismus nejen architektům, ale všem lidem, kteří obdivovali bílou fasádu obloženou jugoslávským vápencem s prolomenými liniemi tmavých lodžii, proskleným přízemím a do noci svítící oranžovou linku oken kavárny ve čtrnáctém podlaží,“ vzpomíná architekt Zídka. Podle něj jeho otec dal této budově nejen velkorysé rozměry vnější, ale také dostatečně dimenzované provozní prostory. Hotel disponoval halou, jídelnou, kavárnou, restaurací, vinárnou a suterénními salonky.

Na interiérech pracovala řada významných výtvarníků. Původní kvalitní interiéry, které se z větší části nedochovaly, byly navrženy ve spolupráci s takovými umělci, jako Hugo Demartini či Jaroslav Vožniak. Socha ženy Ladislava Zemánka našťásti nezmizela a dosud zdobí prostor vpravo od vchodu do hotelu. Zajímavostí hotelu je také mramorová dlažba v přízemí, dřevěné obklady stěn salonků a zejména interiér taneční kavárny a klubovny ve čtrnáctém podlaží odkud je krásná vyhlídka na historické jádro města.

Výjimečnost stavby umocňuje unikátní konstrukce budovy už zmíněného špičkového konstruktéra Čížka. „Její výjimečnost spočívá v návrhu jednoduchého a velkoryse uspořádaného skeletu s masivními stropními, bezprůvlakovými deskami jednotné tloušťky s rovným pohledem v lůžkové části,“ prozradil Zídka.

V současné době je majitelem hotelu společnost CPI, která se rozhodla, že hotel Černigov zbourá a nahradí ho zcela novým kongresovým centrem Rieger Plaza s kancelářskou budovou s obchody a službami a hotelem Clarion. Tomuto záměru předcházela výzva CPI k soutěži na návrh přestavby celého území.

Kromě jiných byl osloven také Ateliér Zídka. „Po prostudování zadání jsme zjistili, že se v podstatě jedná o demolici nynějšího hotelu a soutěže jsme se neúčastnili. Přesto jsme vypracovali studii možné rekonstrukce hotelu a předali ji majiteli Černigova,“ sdělil architekt. Tato studie však nebyla majitelem akceptována. ■

LOSERS CIRQUE COMPANY
A RADIM VIZVÁRY

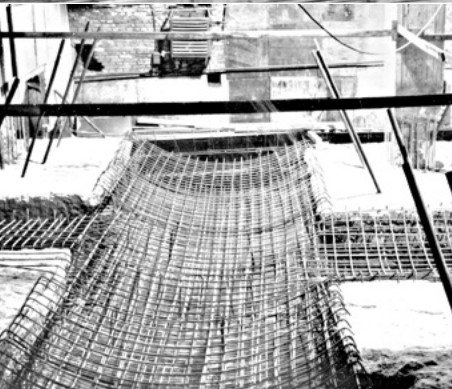
HEROES

NOVOCIRKUSOVÁ INSCENACE,
KTERÁ VZNIKALA V UFFU

STŘEDA 19. 2. | UFFO TRUTNOV
19:00 HODIN

REŽIE: DANIEL ŠPINAR, CHOREOGRAFIE: RADIM VIZVÁRY,
UČINKUJÍ: RADIM VIZVÁRY, JINDŘICH PANSKÝ,
MATYÁŠ RAMBA, VITĚZSLAV RAMBA,
LUKÁŠ MACHÁČEK, JIŘÍ BĚLKA,
MATES PETRÁK, JANA TELCOVÁ,
KRISTÝNA STRÁNSKÁ,
MARTINA ILLICHOVÁ,
NIKOLA KOPÁČOVÁ

www.uffo.cz

Z hlediska životního prostředí je demolice katastrofa

V době, kdy se rozhodovalo o demolici hotelu Černigov, se jí snažil královéhradecký zastupitel Adam Záruba zabránit. Oceňuje nejen jeho architektonickou kvalitu, ale uvědomuje si i dopady na životní prostředí, které jsou s bouráním a výstavbou nového objektu spojené. Hradec podle něj přijde o nenahraditelnou dominantu. „Hotel Černigov je jediná budova v Hradci, která má velkoměstský charakter,“ oceňuje Záruba tolik diskutovanou stavbu v rozhovoru pro Salonky.

🗣️ DAVID ZÁRUBA, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Co pro vás hotel Černigov znamená?

Je to nepochybně jedna z nejdůležitějších moderních dominant v Hradci Králové. Projekt je už z 60. let, kdy byl zamýšlený jako taková luxusní třešnička na dortu. Tomu odpovídá jak architektonické i materiálové řešení, tak exkluzivní poloha. Dneska se všechno z této doby houfně označuje za brutalismus, ale to není tento případ.

Mnoho lidí má s tou dobou spojené spíše negativní pocity.

Měli bychom se od toho trochu oprostít a skutečně hodnotit hlavně stylovou stránku. Brát podobné stavby jako historickou památku a doklad historického vývoje. Bez hotelu Černigov nebude Hradec kompletní, bude vymazána část jeho historie a architektury, čímž vznikne městu tragická kulturní ztráta. Dneska si to ještě mnoho lidí neuvědomuje. Město se chlubí architekturou 20. století a vydává propagační materiály, že „Hradec Králové je učebnicí architektury“, přesto tam stavby z druhé po-

loviny 20. století úplně chybí. Tohle období je stále nedocenené.

Je ta spojitost s minulým režimem hlavním důvodem, proč lidé demolici vítají?

Pro část lidí to určitě je pádný důvod, ale obecně podle mě není ten hlavní. Druhým důvodem je to, že mnoho lidí stále nemá příliš pozitivní vztah k moderní architektuře obecně. A do třetice si všímám, že ta stavba je výrazně opotřebená až vybydlená. A část lidí včetně řady politiků uvažuje stylem „co je nové, to je hezké“. To je scestný přístup.

Proč myslíte?

Kdybychom takhle přistupovali ke všemu, tak nám tady nezůstane nic kvalitního a nic historického. Je to klasický konzumní přístup „použij a zahod“ – že si něco pořídím, a když je to trochu opotřebené, tak to vyhodím a kupuji nové, i když by to šlo opravit nebo vyčistit a užívat dál. V části populace je tento plýtvavý postoj ke světu bohužel hluboce zakořeněný. To je podle mě hlavní důvod, proč lidem nevádí, že bude Černigov zbourán.

Třeba je nová budova nadchne.

Měla by platit zásada, že když se něco bourá, tak by mělo vzniknout něco kvalitnějšího. A navržený projekt po architektonické stránce určitě kvalitnější není. To je klasická sterilní developerská výstavba, administrativní krabice, kterými je zaplavené celé centrum Prahy a staví se ve všech větších městech bez nějaké jedinečnosti a originality. Myslím si, že je to dvakrát promarněná příležitost.

Mnoho lidí nedokáže v architektuře takto číst. V čem je ještě síla nynějšího objektu?

Hotel Černigov je podle mne jediná budova ve městě, která má velkoměstský charakter a výrazně kosmopolitní ráz. To jsou velké hodnoty, které jsou důležité obzvláště v dnešní době, kdy se společnost obrací k takovému podivnému zatuchlému nacionalismu. Je to pro mě něco, co Hradec povyšuje nad maloměstský charakter.

Máte z hotelu nějaké osobní zážitky?

Ani moc ne, někdy na počátku 90. let jsme tam slavili zlatou svatbu mých prarodičů. Byl jsem tam tehdy ještě asi dvakrát s rodiči a dvakrát na kávé poté, co se v roce 2014 provalila ta demolice. Oceňuji především stavbu jako takovou. Je pro mě symbolickou součástí 70. let, esencí té doby nejen u nás, ale i ve světě. Tahle architektura ve mně vždycky evokuje třeba tehdejší detektivky s Belmondem, je to součást kultury té doby.

Hodně se zabýváte ekologií. Jak na demolici koukáte z tohoto hlediska?

Environmentální aspekt nezaznívá moc často, ale měl by být rozhodně zohledňován. Do tak velké stavby byla investována obrovská energie. Musel se vytěžit vápenc, vypálit cement, vyrobit a dopravit beton, je tam množství ocelových výztuží... To je všechno energeticky extrémně náročné, tím spíš v 70. letech. Z dnešního pohledu to bylo spojeno s obrovskou uhlíkovou stopou. A teď někdo přijde a místo, aby se snažil zlepšit využitelnost a energetické parametry budovy, tak ji s dalším značným energetickým vkladem zbourá.

A následně postaví novou...

Ano, další ohromné množství energie bude nutné vložit do nové stavby. Z hlediska životního prostředí a produkce CO₂ je to celé katastrofální záležitost. Obecně si myslím, že by se stavebnictví mělo ubírat jiným směrem a pro takové budovy by se mělo přednostně hledat nové využití, které je většinou možné. Je třeba šetřit energii, která byla do staveb vložena.

Zkoušel jste tuhle myšlenku prosadit?

Snažili jsme se zabránit vydání demoličního výměru. Spolupracovali jsme s panem architektem Zídkou, který je synem autora hotelu Černigov. Ten za to hodně bojoval a organizoval i petici za zachování budovy. Byli jsme také na ministerstvu kultury, ale bylo vidět, že se jim do záchrany budo-

vy nechce. Jde o oblast, kde ministerstvo selhává dlouhodobě.

Co tím myslíte?

Bohužel nechalo zničit i ještě hodnotnější stavby, než je Černigov. Například obchodní dům Ještěd v Liberci, což byla naprosto unikátní stavba, stejně jako hotel Praha v Dejvicích. V loňském roce pak přibyl Transgas v Praze. To jsou tři největší tragédie, kdy byly zničeny nenahraditelné architektonické hodnoty. Velký vliv hrají lobbistické skupiny, které se snaží pozemky pod těmito stavbami využít lukrativnějším způsobem.

Takže nepomohla petice ani tlak místních...

Já si myslím, že se o to lidé moc nezajímali. Nastane křik, až se začne demolovat. Budou tady rozlámáné a rozblácené silnice, navíc ta ulice S. K. Neumanna je opravená, takže jsem zvedavý, jak to bude vypadat. Hotel celkem těsně susedí s dalšími budovami, ale to měla řešit hygiena a další úřady, které bohužel demolici posvětily.

Proč se podle vás o to lidé nezajímali?

To úplně netuším. Každý z okolo bydlících se mohl zúčastnit územního řízení a řízení o demolici. My jsme se jako sdružení zúčastnili a byli jsme na úřadě. Paní úřednice mně říkala, že se nikdo ani nepřišel podívat na podklady. Jestli si dneska bude někdo stěžovat, že je tam hluk a nepořádek, tak bohužel bude mít smůlu, ale nemuselo k tomu dojít.

Když to vezmeme čistě finančně, myslíte, že se demolice a nová stavba majiteli vyplatí?

V tomto případě asi ano. Kdyby šlo jen o samotný prostor hotelu, tak ne, ale ještě před rokem 2010 došlo k nešťastnému rozhodnutí zastupitelstva, kdy změnou územního plánu umožnili zastavět i část náměstí. Majitel má dnes k dispozici mnohem větší prostor k zástavbě. Když zastaví celý pozemek, tak se mu to vyplatit může.

Jak se obecně díváte na likvidaci pozůstatků minulých režimů?

Bezhlavé ničení je špatné. Pokud je to ideologicky problematická věc, tak by se měla dát jako exponát někde do muzea, kde bude využita k badatelským a výchovně-vzdělávacím účelům. U budov záleží na tom, v jakém jsou stavu. Samozřejmě ne všechno je možné zachránit, ale měly by být vybrány nejvyšší hodnoty architektury té doby a ty by měly být zachovány. Jednou z nich je právě Černigov. ■

Táta byl na Černigov opravdu pyšný

DAVID ZÁRUBA, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Když přijde řeč na Černigov, vypráví s obrovským zápalem. Nedávno pětáosmdesátiletý Pavel Čížek má v sobě tolik energie, že by mu mohli závidět i výrazně mladší. Dostatek životní síly podle něj stále proudí i v budově hotelu a plánovaná demolice je zbytečná. Stačila by prý rekonstrukce, ostatně stavitel s ní už tehdy počítali. Pavel Čížek, který je sám statikem, o tom ví hodně, konstrukci Černigova navrhoval jeho otec František.

Když se řekne hotel Černigov, co vás jako první napadne?

Hotel má na tehdejší dobu odvážnou a dodnes moderní monolitickou konstrukci. Jejím autorem je můj otec František Čížek, kterého je možné považovat za významného protagonistu betonového

stavitelství. Budova hotelu svojí výraznou čistotou navazuje na architektonickou tradici předválečných let a dotváří urbanistickou kompozici velkoryse upraveného přednádražního prostoru Riegrova náměstí. Vytváří úměrnou protiváhu nádražní památkově chráněné budovy.

Jak otec stavbu hodnotil?

Oceňoval si ji nejen on sám, ale chválili ji i kolegové. Byl na ni opravdu pyšný. Ve své době si ho skutečně považovali, po roce 1948 měl dokonce nabídku, aby odešel pracovat do Kanady.

Zažil jste někdy hotel na vlastní kůži?

Když v něm kdysi byla konference, tak jsem tam i přespával a bylo to příjemné. V neděli tam lidé chodívali na obědy, také jsme zde mívali semináře.

Zmínil jste dodnes moderní konstrukci. V čem je unikátní?

Má úžasnou výhodu, že vnitřní prostory jsou úplně volné. Byla navrhována s vědomím, že přijdou inovace, u hotelů nebo obchodních domů to je každých přibližně sedm let. Konstrukce by se mohla oholit, což by bylo neekonomičtější.

Občas je možné zaslechnout názor, že Černigov je obvyčejný panelák.

Ta představa je naprosto scestná a zbytečně vyvolává negativní reakce. Konstrukce hotelu je čistě železobetonová a nachází se ve velmi dobrém stavu. Už architekt Jiří Zídka věděl, že vlastnosti skeletu dovolují v budoucnosti případnou rekonstrukci, která bude cenově daleko úspornější než varianta demolice a postavení nového hotelu. O dopadu ekologických a společenských ani nemluvíme.

Stavělo se v té době více podobných budov?

Černigov patří do série velkokapacitních hotelů, které byly postaveny na přelomu 60. a 70. let i v řadě dalších měst, jako například Parkhotel a Olympik v Praze nebo International v Brně. Tehdy představovaly slušný standard a svému účelu slouží dodnes.

A co v zahraničí?

Tam také, jedním z prvních byl v roce 1960 hotel pro leteckou společnost SAS v Kodani, kterou navrhl architekt Arne Jacobson. Hotel je i dnes přes řadu změn vnitřního uspořádání, které logicky vyvolávají provozní potřeby, významnou ikonou hlavního města Dánska. Také nebylo potřeba nic demolovat.

Zbourat takový kolos asi nebude snadné, co si o tom myslíte?

Konstrukce, jak už jsem říkal, je monolitická a hlavně vysoká 55 metrů. V případě že by se

měla demolovat, neexistuje žádné zařízení, které by to v pohodě zvládlo. Pokud jste viděl demolicí panelového domu v Prešově, tak tam použili stroj z Kladna, který je ještě někdy z dob okupace. Ten panelák měl ale jen 33 metrů.

Jak dlouho to podle vás bude trvat?

Jakmile se začne bourat, tak to zabere roky, protože tam bude hrozný nepořádek. Jde i o občany. Ti už si docela „užili“, když se dělala ulice od nádraží k Prioru. Známa říkala, že to bylo peklo. Když to budou bourat, tak znečistí celé okolí, a potom se bude stavět něco nového, takže znovu to samé. Vědí o tom ti lidé vůbec? Město by mělo hájit zájmy svých obyvatel, a ne zájmy pana Vítka.

Viděl jste návrh nového hotelu?

Ten původní ano, ale pozměněný už ne. Mně se to nelíbí, je to tuctová architektura, která nevyčníkne. Je to obvyklá snaha, udělat všechno co nejjednodušeji, jen to nějak polepit dohromady. Je to taková odcizená architektura, prostě jen byznys. Koupit a postavit co nejlevněji a pak drazě prodat.

Je to současný trend v architektuře?

Ty nové škatule, co se staví, to není architektura. Ale nejde jen o hotely, ale třeba i bytové domy. Dneska se staví byty, kde udělají velké sezení s televizí, ale nikde nemáte prostor na knihy nebo místo, kam pověsit obrazy. Lidé také chtějí, aby to měli rovnou vybavené, to vůbec nechápu, vždyť místo k bydlení si přece musím vytvořit já sám.

Jaká je příčina, že to dříve šlo?

Musím smutně konstatovat, že na rozdíl ode dneška hráli tehdy významnou roli při prosazování architektury skutečně vlivní investoři a osvětlení starostové. Můžeme jmenovat třeba Františka Ulricha, který byl velmi pokrokovým člověkem s širokým rozhledem. Zmínit musí i architekty Kotěru, Gočára či Havlíčka. Tyto osobnosti měly na myslí optimální tvorbu městského prostředí, která má sloužit zejména obyvatelům.

Víceméně daleká historie...

Za prvních 20 let minulého století se postavilo víc budov než za prvních 20 let tohoto století. To se nedá srovnávat. Můžeme se chlubit obdobím Karla IV., pak barokem a první republikou. A to je bohužel konec.

Architektura z let 1948 až 1989 by se měla chránit

Současná budova hotelu Černigov ho fascinuje. Kdyby měl moc rozhodnout, k její demolici by nikdy nedošlo. Historik architektury Ladislav Zikmund-Lender tvrdí, že tolik diskutovaná stavba je to nejlepší, co v Hradci Králové v poválečné době vzniklo. A když už se má bourat, mělo by na místě vyrůst dílo, které snese mezinárodní srovnání. „Plánovaná nová výstavba odporuje urbanistické historii území a podle zveřejněných vizualizací to nebude dobrá architektura,” je přesvědčený.

DAVID ZÁRUBA, FOTO: MARTIN VESELÝ

Jaký vy, jako historik architektury, máte na hotel názor?

Podle mě je Černigov to nejlepší, co z poválečné architektury v Hradci Králové máme. Dokládá to i podrobná analýza z roku 2016, kterou jsem zpracoval podle brněnsko-vídeňské Metodiky hodnocení architektury 1945–1979 a která byla součástí podkladů návrhu na prohlášení hotelu za kulturní památku.

Na první pohled ale na nezasvěceného člověka působí poněkud zašle.

To ale není chyba stavby, ale majitelů. Bohužel

se po roce 1990 o něj majitelé nestarali, a tak není v dobré kondici, ať už se to týká interiérů, stavby samotné i okolního veřejného prostoru. Přesto všechno pokaždé, když se v Hradci octnu, stavbu hotelu obdivuji.

Co se vám na ní líbí nejvíce?

Kromě jiného mě fascinuje bílý mramor Maljat, kterým je obložena fasáda. Nádherně odráží sluneční světlo v různé denní doby, hotel se tak barví od okrové přes žlutou a oranžovou až do růžové.

A další kladné stránky?

Hotel byl navržen jako celostní umělecké dílo od urbanismu, přes konstrukci, materiály, dispozici, interiéry i umělecká díla až po veřejný prostor kolem. Díky tomu, že investorem, návrhářem i realizátorem byly státní instituce, mohl vzniknout synergický efekt, kterého v současnosti už jen těžko docílíme. To je hlavní kvalita architektury z let 1948 až 1989, kterou potřebujeme dokumentovat a chránit její památky. Desková výšková stavba jako protipól věže nádraží byla navržena už v územním plánu z roku 1946 od Františka Bartoše a Josefa Havlíčka, žáků Josefa Gočára. Není to tedy žádný socialistický výmysl.

V čem jsou naopak jeho „slabiny“?

Už v sedmdesátých letech byly výškové deskové hotely kritizovány, protože zabírají velké plochy městského prostoru především kvůli parkovacím plochám. Navíc vzhledem k jejich včlenění do existující městské či krajinné struktury neexistuje možnost jejich budoucího stavebního rozvoje.

Což je důležitý aspekt, potřeby jsou jiné než před desítkami let.

Provozovateli chybí prostor pro dostavbu kongresových kapacit, které jsou dnes požadavkem na luxusnější hotely, a jistě bojuje s nedostatkem parkovacích míst. Je škoda, že se tento problém neřešil v součinnosti s městem v době, kdy došlo k demolici sousední družstevní mlékárny a kdy se plánovala nová zástavba na jejím místě. Jsem ale přesvědčen, že i dnes se řešení dá v trojúhelníku mezi otevřeným investorem, aktivním kancelářským plánováním a nápaditým architektem vždy najít.

Není těžké uhodnout, jak se stavíte k plánované demolici...

Nesouhlasím s ní a můj názor podpořila řada historiků architektury jako třeba profesori Rostislav Švácha, Jindřich Vybíral nebo Oldřich Ševčík. Součástí diskuse je nejen to, o jaké hodnoty přijdeme, ale také to, jakými je nahradíme. Plánovaná nová výstavba podporuje urbanistické historii území, není městotvorná a podle zveřejněných vizualizací to nebude dobrá architektura. Boření starých, ale funkčních staveb a nahrazování novými budovami má dnes ještě jeden aspekt: v době globální environmentální krize, v níž se už nacházíme, je potřeba využívat stavby, které máme, než stavět nové, protože za vzniklou uhlíkovou stopu zaplatí budoucí generace.

Kdybyste měl možnost rozhodnout, jak byste v případě hotelu Černigov postupoval?

Byl bych jednoznačně pro rekonstrukci. Budova má monolitickou konstrukci, není to tedy rozhodně žádný panelák, jak bývá občas hanlivě titulována. To umožňuje částečnou změnu vnitřních dispozic tak, aby pokoje odpovídaly dnešním standardům.

Existují podobné případy?

Někteří hoteliéři si kvality poválečné architektury začínají uvědomovat a těžit z ní pro marketingové účely. Mohu jmenovat třeba dřívější rekonstrukci interiéru Parkhotelu v Praze do původní podoby 60. let z roku 2015, i když tyto interiéry byly bohu-

žel zase v roce 2018 odstraněny, nebo plánovanou rekonstrukci hotelu Intercontinental v Praze.

Co je pro hotely postavené v této době charakteristické?

Vždy se jednalo o nové městotvorné prvky a nové dominanty, které řešily reálnou potřebu ubytovacích kapacit. Černigov je významný nejen regionálně, ale i celostátně. Na této úrovni bylo jen několik málo výškových hotelů tak zvaného deskového typu, kromě již zmíněného Parkhotelu v Praze můžeme jmenovat hotel Thermal v Karlových Varech, hotel Olympik v Praze-Karlíně, hotel International v Brně nebo Interhotel Bohemia v Ústí nad Labem, které ale byly každý architektonickým solitérem.

Když přijmete variantu demolice, co byste si tedy přál, aby vyrostlo naproti nádraží?

Investor by měl vyhlásit mezinárodní architektonickou soutěž a přivést do Hradce kvalitní architekturu, která snese mezinárodní srovnání. Tedy přesně to, o co se pokusil v první polovině 20. století František Ulrich a učinil z tehdy malého a provinčního Hradce Králové centrum moderní architektury. Ze soutěže bude profitovat jen investor, protože si může vybrat řešení, které bude nejvíce odpovídat jeho potřebám, těžit z publicity, jež bude soutěži a jejím výsledkům věnovaná.

Čím to je, že taková pravidla ještě nejsou?

V tomto ohledu selhává ministerstvo kultury. Odmítá systematicky, pružně a včas ocenit kvality poválečného architektonického dědictví. Chápu, že se pak vlastníci a investoři zlobí, když jim odborníci začnou prohlašovat za kulturní památky stavby až tehdy, kdy zveřejní své plány úpravy či demolice.

Jaké další stavby v Hradci Králové považujete za architektonického pohledu za povedené?

Z každé doby něco. Musím zmínit muzeum od Jana Kotěry, kterému jsem věnoval dvě knihy, stavby bratrů Rejchlových a Oldřicha Lisky, nebo některé zapomenuté perly, jako jsou hotel Start od Jindřicha Freiwalda či krásné řadové vily od stavitele Josefa Mudry ve Vrchlického ulici, pochopitelně svůj skoro rodný funkcionalistický dům Františka Steinfelda od Františka Bartoše v Kotěrově ulici nebo funkcionalistickou Agrární záložnu od Františka Duse u Grandu. Hradec má i krásné dědictví industriální architektury, o poslední jedinečnou ukázkou, kterou představuje malá koželužna v Kulekách, musíme bojovat, aby ji město nezbořilo. ■

K demolici hotelu Černigov není důvod

JAKUB POTUČEK, HISTORIK ARCHITEKTURY
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

„Kdysi nás pohled na staveniště naplňoval radostným očekáváním; dnes nás naplňuje hrůzou.“ - Julius Posener

Slova nestora německé architektonické kritiky nejlépe vyjadřují, proč se musíme neustále zasažovat o ochranu architektonického dědictví. Žijeme totiž v době, která nás v čím dál větší míře atakuje nejrůznějšími barbarskými ohavnostmi. Nový hotel s kongresovým centrem, kterým chce majitel královéhradeckého hotelu Černigov tuto budovu nahradit, sice ohavností není, nicméně s tímto projektem nelze souhlasit, a to z několika důvodů:

- Celý projekt je nesmyslným plýtváním zdrojů a energie, obzvlášť v době, která deklaruje energeticky šetrný a trvale udržitelný rozvoj, s nímž souvisí tak zvaná enviromentální architektura, kterou navrhovaná stavba není.

- Objekt lze upravit tak, aby dále bez problémů fungoval. Pokud investor tvrdí opak, tak klame.

- Průměrná globálně koncipovaná architektura, jakých jsou dnes po celém světě tisíce, nahradí kvalitní pozdně modernistickou budovu z konce 60. let, která měla tu smůlu, že byla dokončena až v časech nechvalně proslulé „husákovské“ normalizace.

- Demolici hotelu Černigov přijde Hradec Králové o jediné takto kvalitní architektonické dílo, které je

jedinečné, zažité a jeho hodnoty jsou časem prověřené. Ze světa by tak nezmizelo jen architektonické, ale též konstruktérské dílo. Železobetonový skelet budovy, která není panelák, jak se často a zřejmě i účelově uvádí, vypracoval vynikající statik a konstruktér ing. František Čížek, autor vynikajícího funkcionalistického domu v Ambrožově ulici a také nevšedně pojatých skořepinových hal královéhradeckého dopravního podniku.

- Demolici hotelu dojde k narušení urbanistické koncepce náměstí, které jako čtvercový útvar navrhl v regulační studii z roku 1925 architekt Josef Gočár. Na Gočára po skončení druhé světové války pak navázali jeho talentovaní žáci Josef Havlíček a František Bartoš, který náměstí před nádražím detailně rozpracoval krátce před svou smrtí v roce 1949. Jako protivažhu věže nádražní budovy navrhl velkou deskovou administrativní budovu s podnožemi v podobě dvou podstatně nižších křídel. Orientace Bartošovy budovy byla sice oproti Černigovu jiná – o 45 stupňů natočena – přesto ji lze považovat za důležitou. Vytvořila totiž základní prostorové schéma náměstí, na které pak navázala kompozice hotelu Černigov, která dala prostoru pevný ráh a estetické hodnoty.

- Demolici hotelu Černigov město Hradec Králové nic nezíská, ale naopak ztratí. Zároveň hrozí, že se nezaprvěří svým nejlepším tradicím, tedy moderní architektuře a urbanismu, které v období výstavby Ulrichova moderního města, žádná hodnotná stavba za obět nepadla. ■

Chytrý nábytek vám řekne, že si máte dojít k doktorovi

Hodinky, které měří tep, jsou dnes pro mnoho lidí běžnou součástí života. Podobné funkce ale může mít i nábytek. Že je to zbytečná rozmařilost? Tak si představte, že takové křeslo dokáže upozornit na případné zdravotní problémy. Chytrý nábytek vyvíjí královéhradecká firma Deeplab, která vznikla teprve v minulém roce, má však směle plány. „Líbí se mi představa, že babička sedí v křesle, dívá se na televizi a její rodina díky tomu ví, že nemá arytmií“, říká zakladatel firmy Richard Cimler. S rozjezdem podnikání mu pomáhá i město Hradec Králové prostřednictvím podnikatelského inkubátoru TECHNOLOGICKÉ CENTRUM Hradec Králové.

V čem spočívá váš projekt?

Společně s kolegy z katedry fyziky jsme na Přírodovědecké fakultě UHK vytvořili řešení, kterému se zjednodušeně říká chytrý nábytek a měří vitální funkce. Senzory umíme dát do křesla, gauče či postele. Postel je ideální, protože na ní člověk usne a moc se nepohybuje, takže my vidíme spoustu informací. U křesla je toto složitější.

Pro koho především je to užitečné?

Hlavními zákazníky jsou zejména Alzheimercentra, odlehčovací služby nebo domovy důchodců, po nějakém čase i domácnosti. Důležité je poznamenat, že se nezaměřujeme na zdravotnický trh, ale především na zlepšení kvality života a prevenci.

Co všechno dokáže zařízení změřit?

Senzory měří tepovou a dechovou frekvenci či stres. Ve výzkumu máme i kontrolu srdeční činnosti, takže například odhalení arytmií či fibrilací.

To by mohlo pomoci také v péči o lidi, kteří žijí sami.

Cílíme také na to, aby staří lidé mohli zůstat déle se svými blízkými doma a přítom v bezpečí. Snažíme se maximálně oddálit nutnost odchodu do domovů s pečovatelskou službou. Líbí se mi představa, že babička sedí v křesle, dívá se na televizi a její rodina díky tomu ví, že její srdce je v pořádku. Takže to má hlavně bezpečnostní a preventivní funkci.

V jakém časovém úseku by se chytrý nábytek mohl dostat na trh?

Primárně bych chtěl, aby byl pro větší zařízení, jako jsou domovy důchodců, k dispozici do roka. Nyní už pracujeme na verzi, která půjde na testování, jde o přibližně 200 až 300 postelí. U jednotlivců by to mohlo fungovat do dvou let.

Působíte také jako vedoucí v Centru pokročilých technologií na Přírodovědecké fakultě Univerzity Hradec Králové. Jak centrum funguje?

Máme tu výzkumníky z různých kateder, vybíráme šikovné lidi a vytváříme týmy pro řešení jednotlivých projektů. Jak rád říkám, jsme tu od pájky po neuronovou síť. Zabýváme se především projekty pro firmu a aplikovaným výzkumem, což tvoří 99 procent našeho financování. V tom ohledu musím ocenit přístup vedení Univerzity a Přírodovědecké fakulty, všichni nám vycházejí vstříc a činnost centra maximálně podporují.

Co znamená, že jste „od pájky po neuronovou síť“?

Jsme schopni řešit i komplexní projekty od začátku do konce. Umíme navrhnout zařízení, poté vytisknout na 3D tiskárnách, ani hrubá práce kladivem nám není cizí. Navrhneme desky plošných spojů, vytvoříme vhodné algoritmy, uděláme serverovou a klientskou aplikaci. Několik lidí z týmu se poté zabývá strojovým učením nad získanými daty z daných zařízení. Nejsme závislí na okolí, a to nám dává větší manévrovací schopnost a agilitu. ■

Piletická 486/19 - letiště
503 41 Hradec Králové
E-mail: info@deeplab.cz
www.deeplab.cz

Jsem na sebe pyšný, že jsem Mlýn Malšovice zachránil

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Když se někdo odhodlá k tomu, že chce zachránit něco z minulosti, co by jinak patrně zaniklo, je to chvályhodný počin, který dotyčnému sice nenávratně ukrojí kus životního času, ale zároveň přinese uspokojení a radost. Takovým umanutým nezmarem v pravém a dobrém slova smyslu je nepochybně Zdeněk Tesař (40) z Hradce Králové, který resuscitoval budovu Mlýna Malšovice. Před deseti lety mu totiž objekt daroval táta, který ho zdědil po své mamě, jež ho restituovala.

Mlýn v Malšovcích, jak uvádí tamní kronika, stál už ve 14. století. Za dobu své dlouhé existence vystřídal několik majitelů a procházel mnoha rozmanitými přestavbami. Zajímavostí je, že několikrát vyhořel. Bylo to ve 20. letech minulého století, kdy ho vlastnila žena již zesnulého mlynáře Čenka Korbela. Požáry vždy vypukly z nezjištěných příčin a tvrdilo se, že si Korbelovi vyplácením pojistek pomáhali řešit své finanční problémy.

Když mlýnice ve 30. letech vyhořela znovu, koupil ji 1. září 1943 za 75 tisíc korun hradecký obchodník Otto Vacek. Po vleklém soudním řízení byly 27. července 1999 mlýnice a k ní náležící obytný dům v restituci vydány dceři Otty Vacka, která oba objekty darovala synovi. Ten ho pak předal svému potomkovi Zdeňkovi, nynějšímu majiteli, který se pustil do rozsáhlé a velmi náročné rekonstrukce.

„Mlýn byl ve špatném stavu a začal jsem přemýšlet, co s ním. Barák byl vlhký, protože v roce 1997 ho zasáhla povodeň. V přízemní místnosti, kde

právě stojíme, bylo po kolena vody a nikdy tu v té době nevyschlo. Když jsem dům dostal, věděl jsem do čeho jdu a co musím udělat. Podřezali jsme ho, izolovali a předělávaly se podlahy. Nyní jsou v něm tři byty nad sebou,“ popisuje nelehké začátky Zdeněk, který má tři děti, takže se nabízí možnost, že každé z nich může mít v budoucnu jeden. „Nedělám si ale iluze, že by tady potomci zůstali,“ pokrčil rameny bytostný řemeslník – samouk.

Vše si totiž nakreslil sám, vycházel z fotografií, do projektu pak vše přenesl projektant. Poté už jen oslovoval řemeslníky, ale hodně práce, hlavně ty přípravné a bourací, dělal svépomocí. Pořád měl při tom na mysli, že to byl mlýn, tedy průmyslový objekt, který nemusí mít žádné ozdoby, měl by být čistý. Jde o velký objem hmoty a Zdeněk postupoval tak, aby byl dům co nejodlehčenější. „Odstranily se například zbytečné příčky, bosáže, rámečky kolem oken... Ve finále se řešila barva fasády, zvolili jsme hodně světlou. Název Mlýn Malšovice je původní, nápis na venkovní zdi už byl, i když byly

vidět jenom spodní části písmen. Chtěl jsem ho tam vrátit,“ říká a připouští, že během přestavby měl tři krize, kdy se chtěl na všechno vykašlat.

„Jedna z nich přišla, když to tady bylo celé vybourané, nic tu nebylo a chodil jsem v hlině. Navíc byla zima a musel jsem fakt zatnout zuby. Motorem byla moje rodina, musela totiž někde bydlet. Když jsme se sem nastěhovali, spadl řemen a rok jsem nic nedělal. Pak jsem se rozhodl, že se do toho musím znovu pustit, to trvalo čtvrt roku. Čekaly mě pak další tři roky práce. Všechno jsem se učil za pochodu, fyzická práce je pro mě mentální relax,“ vzpomíná Zdeněk a příznává, že deset let pracovního úsilí a spousta času, které mlýnu věnoval, samozřejmě poznamenal jeho manželský vztah. „Je těžké pak zacelovat nějaké jizvy, ale věřím, že se během dalších deseti let jizvy zase zacelí,“ myslí si Zdeněk, který pracuje v Novém Městě nad Metují ve strojírenské zahraniční firmě jako vedoucí personálního oddělení.

Přestavba mlýna byla sice nelehká práce, s kterou se však vypořádal, ale jeho životním údělem to není. Je to divadlo. „Vždycky mě moc bavilo loutkové divadlo, propadl jsem mu. Bydleli jsme v domě na Slezském předměstí a ve vchodě bydlel Matěj Kopecký, který mimo jiné hrál v Divadle Drak. Jednou jsme byli na jeho představení. Vzal mě do zákulisí, mohl jsem vzít do ruky loutky Fausta či Matěje z Posvícení v Hudlicích a projít se s nimi po jevišti. Úplně mě to okouzlo,“ dělí se o svou velkou lásku. Po roce 1991 nastoupil do Divadla Jesličky, kde se potkal s Jirím Polehňou, který loutky vyučoval. Setrval tam do roku 1998, aby pak přestoupil na na Katedru alternativního loutkového divadla pražské DAMU, kde působil v ateliéru Jana Schmida. Ve třetím ročníku přešel jako profesionál do Divadla Drak.

„To byla moje vysněná scéna, kde jsem působil šest let. I přes čas strávený prací na baráku, jsem divadlo nikdy neopustil, zase jsem se vrátil do Jesliček, kde hraji amatérsky, po svém a tak, jak chci,“ říká odhodlaně. Když rekonstrukce mlýna dospěla do finále, náhle stál před otázkou, co bude dál. „Dům je to poměrně velký a já nejsem člověk, který by žil pouze ze dne na den. Mám rád, když věci mají smysl a ten se ještě povyšuje. Řekl jsem si tedy, že ho otevřu lidem a využiji ho pro divadelní představení,“ prozradil. V jeho domě se už odehrály čtyři, které zároveň pomohly dobré věci. „Vybrali jsme při nich poměrně velkou částku, kterou jsme poskytli Oblastní charitě Hradec Králové na domácí hospicovou péči,“ vysvětluje Zdeněk, který má do budoucna jasné cíle.

Byl by rád, aby v tomto koutě Malšovic s pozoruhodnou historií vznikla místní komunita, která spolu bude komunikovat a hledat společné cesty. Do budoucna by chtěl, aby se kolem jeho mlýna pořádaly happeningy, chodily si tam hrát děti, pořádaly se divadelní představení, hudební koncerty, výstavy a instalace. „Mojí vizí je, aby v ulici kolem mlýna, kde je řada zajímavých domů s vlastní minulostí, byla jakási stezka a přichází by se dozvěděli o jejich historii, kdo v nich bydlel kdysi a kdo nyní. Jde o takový návrat ke kořenům s přesahem do současnosti a vznikl by tak jakýsi odrazový můstek pro další generace,“ zasnul se Zdeněk.

Svůj záměr komunitní společnosti chce důkladně promyslet. Rozjet ho hodlá už letos, ale postupně a pomalými krůčky. Dům, v němž se mu žije báječně, i jeho okolí, se k jeho plánům skvěle hodí. Upřímně v této souvislosti příznává, že je na sebe pyšný, že Mlýn Malšovice zachránil před totálním zchátráním a zkázou. „Byl to můj největší hmotný počin v mém dosavadním životě,“ dodal. ■

Bylo to úžasné, brečela jsem dojetím

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV JARMILY CHUDBOVÉ

Je jí jednadevadesát let, ale na svůj věk rozhodně nevypadá. Jarmila Chudobová žije ve čtrnáctipatrovém věžáku Harmonie na třídě Edvarda Beneše v Hradci Králové, kde se také odehrál rozhovor pro Salonky. Čerstvá držitelka titulu Nejlepší babička roku, která vítěznou korunku získala v celorepublikovém finále ankety v Olomouci, má skvělou paměť, je velmi činná a aktivní. „Jsem veselá, založením optimistka a nic moc si nepřipouštím,“ říká.

Nedávno jste v Olomouci vyhrála první celorepublikové finále ankety Nejlepší babička roku. Kdo vás do této soutěže přihlásil?

Ankety jsem si zúčastnila už potřetí a přihlásila mě vnučka. Předtím jsem vyhrála krajské kolo a teď celorepublikové. Mám velkou radost.

Babičky soutěžily ve třech disciplínách – rozhovor, volná disciplína a módní přehlídka. Na co se vás při rozhovoru ptali?

Oni se mě vlastně na nic neptali. Mluvila jsem já, byl to takový monolog. Když jsem byla mladá, hrála jsem divadlo a zpívala, takže na divadelních prknech jsem ve svém živlu. Mluvila jsem hlavně o našem kraji, co je v něm zajímavého. Kdysi dávno jsem poskytla svůj text skautské kapele, která ho zhudebnila a vznikla taková tklivá písnička Hradecké aleje. V Olomouci jsem ten text přečetla, což byla zároveň moje volná disciplína, a mělo to velký úspěch.

A v čem jste zaujala při módní přehlídce?

Na scénu jsem nastoupila v tmavých šatech s bílými puntíky. Nikdo nic takového na sobě neměl, tak to asi zaujalo. Jsou takové veselé.

Měla jste trému?

Trémou vůbec netrpím a přitom bych asi měla, protože den předtím jsme byli na Střeláku v Hradci na vystoupení otce se synem, kteří jsou známí

s televize Šlágr pod názvem Duo Jamaha. Tam jsem řádila a tancovala, i když jsem věděla, že mám jet ráno do Olomouce. Šla jsem spát pozdě, syn přijel brzy ráno a jeli jsme. Bylo to všechno strašně narychlo a nebyl čas. Přesto jsem nepociťovala žádné napětí a dopadlo to dobře.

Co vám proběhlo hlavou, když vás vyhlásili vítězkou?

Když to vyhlásili, vzduchem najednou letěly konfety, takové ty papírky. Bylo to úžasné, brečela jsem dojetím.

Zároveň jste získala ocenění Nejstarší babička. Jaký je to pocit být najednou nejstarší ze všech?

Takhle jsem o tom nepřemýšlela, protože se na svůj věk necítím. Když někde jsem, lidi často říkají, že mi hádají tak pětasedmdesát. Všechno je v hlavě, na ní záleží nejvíce.

Vraťme se teď do vašeho dětství. Jaké bylo a jak na něj vzpomínáte?

Měla jsem moc pěkné dětství, žili jsme na Novém Hradci. Nebyla televize, měli jsme jen rádio, protože tatínek byl listonoš a měl možnost si ho opatřit. Chodili jsme se koupat, běhali po lese, hráli různé hry, byli jsme takové děti ulice a pořád jsme lítali venku. To už dnešní děti vůbec neznají.

Máte nějaké sourozence?

Mám o sedm let mladší sestru, která se brzy vdala a vzala si důstojníka. Vzpomínám si, že když tenkrát přišel žádat o její ruku, maminka mu oznámila, že její dcera nic nemá, je mladá a nic neumí. On ale říkal, že ji přesto chce. Už jsou spolu 68 let.

Jako mladou dívku vás čekalo nasazení do Německa. Tatínek vás prý ale od toho ochránil. Co udělal?

Jsem ročník 1928 a narodila jsem se, když bylo republice deset let. Bylo to v roce 1944, měla jsem šestnáct let a hrozilo, že budu totálně nasazena někam do továrny. Tatínek byl ve státní službě a šel za ředitelem spořitelny, aby mě přijali. Nastoupila jsem tam jako praktikantka. Uměla jsem psát na stroji a dělala různé pomocné práce. Musela jsem také podepsat mlčenlivost o výši peněžních vkladů klientů. Tatínek mě tím zachránil od nasazení a jsem mu za to dodnes vděčná.

Co jste celý život dělala?

Rok jsem učila šít a když skončila válka, šla jsem do obchodu, kde jsem byla účetní, fakturantka a také jsem prodávala.

V dnešní době se lidé hodně rozvádějí. Vy jste ale v manželství vydržela 51 let. Co se musí udělat, aby soužití ve dvou vydrželo tak dlouho?

Maminka mě učila, že když přijde v manželství krizová situace, nemá smysl se hádat, ale je lepší se jít projít. S manželem jsme také měli různé, i když ne zásadní krize. Vzpomínám si, že jsem jednou chtěla koupit skládací kolo pro syna, ale neměla jsem s sebou tolik peněz, jenom na zálohu. Telefonovala jsem manželovi, že jsem koupila kolo, ať vyzvedne peníze, aby se mohlo doplatit. Byl překvapený, že jdu koupit kolo a nemám u sebe dost peněz. Tak bylo zle. Musím ale říci, že manžel neměl o nákupech ani potuchy, vše jsem kupovala a platila já. Takže to byly takové drobné konflikty, které s odstupem času nestojí za řeč. Většinou jsem to řešila tím, že jsem se šla projít, ulevilo se mi a pak se to rychle srovnalo. Myslím, že důležitá je tolerance a vzájemné pochopení, pak by bylo i méně rozvodů.

Kdy a kde jste se s manželem potkali?

Pracovala jsem jako civilní zaměstnanec ve Správě vojenských obytných domů naproti dnešnímu krajskému soudu, kde je dnes restaurace. Vladimír, můj budoucí manžel, byl dobrovolný hasič a náš vedoucí také. Ten jednou přišel a říkal mi, že byl někde s Vládou, ale že je takový bubák a ani nejde tancovat. Tak jsem mu řekla, aby ho někdy přivedl. Jednou před Velikonocemi Vláda přišel a řekl mi, že mě z práce na motorce odveze k autobusu. Druhý den chtěl, abychom spolu jeli na Hrádek u Nechanic a potom mě přemlouval, abychom společně vyrazili do Trutnova, kam své sestřenicí vezl „šedý mor“, což byly gumové boty, které se navlékaly na bačkory. Po čase mě vzal do Malšovic, kde bydlel, vyndal složený papír, koukám na něj a vidím, že je to žádost o sňatek. V květnu natrhal bílý šerík, jeli jsme k našim na oběd a já jsem jim řekla, že se budu vdávat. Maminka brečela, nevím, jestli radostí na touto novinou. Všechno jsem si zařídila, protože tehdy se chodilo v sobotu do práce a musela jsem si na to vzít dovolenou. Vzali jsme se po třech měsících známosti, bylo to 23. června roku 1956.

Čím byl váš muž?

Pracoval jako zámečnický podnikatel ČKD.

Kolik máte dětí?

Mám dvě děti. Dcera se nám narodila v roce 1958 a syn v roce 1965. Od dcery mám dvě vnučky a jednoho vnuka, od syna dva kluky a jednu holku.

Od starší vnučky mám pravnučku, které je jedenáct let, a zajímavé je, že od syna mám stejně starého vnuka, jsou jen deset dní od sebe.

Slyšel jsem, že vaším velkým koníčkem jsou knihy. Co nejraději čtete?

Mám přečtené všechno od Vlasty Javořické, což je taková odlehčená literatura. Také jsem začala hodně číst knihy, které se vztahovaly k holocaustu. Bylo to vyvolané tím, že jsem se kdysi dávno seznámila s Židovkou, která prošla koncentračním táborem v Osvětimi a jako jediná z rodiny přežila. Pak se mi nějak ztratila.

Už jste se s ní nikdy nesetkala?

Setkala. Věděla jsem, že je z Nové Paky. Podařilo se to před dvěma lety. Požádala jsem jednoho tamního úředníka, zda by mi pomohl ji vypátrat. Ona jezdila do Hradce Králové k očnímu lékaři. Odepsala mi a pak jsme se sešly u nádraží v Hradci Králové. Bohužel si mě už nepamatovala, nevěděla ani, že jsme si kdysi tykaly a byla už taková zatrpklá.

Jaké máte kromě četby další koníčky?

Chodím hodně na koncerty do Jiráskových sadů. Každou neděli tam hraje jiný dechový orchestr

a mám tam už své místo. Kromě toho s vnukem navštěvuji divadlo. Mám takovou výsadu, že když zrovna hraje herečka Pavla Tomicová, můžu za ní do šatny. Jsem veselá a vždycky jsem také ráda tancovala. Kromě toho si zapisuji, co jsem kdy prožila a sbírám podpisy slavných lidí. Třeba právě Tomicové, Srstky, Přeučila, Chýlkové, Vránové, mám i podpisy Pílariky a Bohdalky.

Byla jste několikrát na festivalu Rock for People? Viděl jsem video, jak tam tančíte na koncertu kapely Olympik. To musel být velký zážitek, že?

Ano, to je pravda. Město nám seniorům přistavilo autobus a kdo chtěl, tak na festival jel. Je to zážitek. Chtěla jsem jít za Jandou, aby se mi podepsal, ale bohužel to nevyšlo, a to mě mrzí. Slyšela jsem ale, že nás pozdravoval a bylo potěšen, že na festivalu byli starší lidé, než je on.

Sledujete dění v republice? Co se vám v dnešní době líbí a co naopak nemáte ráda?

V dnešní době se mi žije velmi dobře, ale je příliš hektická a dějí se věci, které se mi nelíbí. Například nedávná tragédie v ostravské nemocnici. A co se mi líbí? Že vyjde slunce, že mám hezký výhled z okna, jsem vděčná za každý nový den, že mám vnuky... To mně dělá radost. Jediné, co bych chtěla je, umazat roky. Aspoň deset let.

Přestože jste ročník 1928, působíte stále velmi optimisticky a jste dobře naladěná. Jak to děláte?

Vždycky jsem taková byla. Žiji tady v Harmonii už sedm let, máme tady všechno, co potřebujeme. Hlavní ale je, aby se člověk naučil žít sám. Když manžel odešel, bylo to pro mě kruté, ale život jde dál a člověk tomu nesmí podlehnout. Já jsem založením optimistka a nic moc si nepřipouštím.

Jak se udržujete v kondici?

Vůbec necvičím, ale hodně chodím. Chůze mi dělá dobře. Když je venku šeredně, pustím si doma Šlágr a při tom chodím po pokoji.

Máte nějaký recept na dlouhověkost nebo to máte v genech?

Maminka umřela bez šesti neděl v jednadevadesáti letech. Loni touto dobou jsem měla krizi, pořád jsem myslela na to, že mi už bude také jednadevadesát a že skoro v tom věku umřela maminka. V tu chvíli mně přestaly růst vlasy i nehty. Měla jsem to prostě v hlavě. Někaký recept na dlouhověkost nemám. Nijak se neomezují. ■

Do moderní tiskárny v Trutnově sháníme

GRFK

No přece grafika nebo grafičku.

Pokud ti to nedocvaklo, tak snad ani nemusíš číst dál.
Chceme někoho mladého se smyslem pro humor a s chutí do práce.
Pokud jsi to ty - napiš nebo zavolej.
Čeká tě dobře vyladěný kolektiv a zajímavá práce.

Náplň práce:

Kontrola a úprava dodaných dat
Sazba a vše, co dělá grafik, bla, bla...

Požadujeme:

Dobrou náladu.

Dobrou znalost Adobe CS (II, Photoshop, InD).

Základní znalost Corellu a MS Office.

Komunikační schopnosti.

Samostatnost, odpovědnost, pečlivost.

Znalost problematiky ofsetového tisku
a tvorby webových stránek je výhodou.

Nabízíme:

Dobrý plat, možnost dalšího vzdělávání a pohodový kolektiv.

Kontakty najdeš na:

www.patr.cz

CONTINENTAL POWERTRAIN SE MĚNÍ NA VITESCO TECHNOLOGIES

vitesco
TECHNOLOGIES

HLEDÁME NOVÉ ZAMĚŠTNANCE!

Nabídku aktuálně obsazovaných pozic získáte
na www.continental.jobs.cz.

Vitesco Technologies Czech Republic s.r.o.
Volanovská 518, 541 01 Trutnov

www.vitesco-technologies.com
www.continental.jobs.cz

800 800 552 (zelená linka)

personalni.trutnov@continental-corporation.com